

Vlaanderen telt 2.600 kilometer 'moordstrookjes'

Een fietser rijdt langs de Provinciesteenweg (N10) van Boechout naar Lier.
© TINE SCHOEMAKER

Een kwart van de fietspaden langs Vlaamse gewestwegen voldoet niet aan de veiligheidsnormen. De 'moordstrookjes' zijn onvoldoende verhoogd of afgescheiden van de rijweg, waardoor fietsers erg kwetsbaar zijn voor het voorbijrazende verkeer.

ANN DE BOECK

Het was in 2018 het woord van het jaar, maar is nog altijd actueel: het moordstrookje. Ofwel een fietspad dat vlak langs de rand van de rijweg ligt en daardoor zeer gevaarlijk is. Denk bijvoorbeeld aan de smalle stroken die met twee geschilderde stippellijnen worden afgebakend.

Vlaanderen telt nog altijd veel onveilige fietspaden. Alleen al langs de gewestwegen - waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is - zou 2.623 kilometer niet aan de afscheidingsnormen voldoen. Dat komt neer op 26 procent van alle gewestwegen met een fietspad. Dat leren cijfers van Vlaams minister van Mobiliteit Annick De Ridder (N-VA) die parlements lid Bogdan Vanden Berghe (Groen) opvroeg.

De verschillen tussen de provincies zijn groot, toont een analyse door Groen. In Limburg zou het aandeel niet-conforme fietspaden het hoogst zijn: 30 procent. In Antwerpen het laagst: 21 procent. Ook tussen steden is de variatie groot. Terwijl in Mechelen 10 procent van de fietspaden niet conform zou zijn, is dat in Gent 34 procent.

Sommige gewestwegen hebben helemaal

geen fietspad, bijvoorbeeld in een zone 30 of op plaatsen waar het te gevaarlijk is om te fietsen. Zij werden buiten beschouwing gelaten. Ook de gemeentewegen, waarvoor de steden en gemeenten verantwoordelijk zijn, werden niet meegeteld. In werkelijkheid kan het aantal onveilige fietspaden dus (flink) hoger liggen.

Tegelijk is een fietspad dat niet voldoet aan de afscheidingsnormen niet per definitie levensgevaarlijk. Om te bepalen wat veilig is, paste Groen de regels van het Fietsvademecum toe. Dat legt de richtlijnen voor fietspaden in Vlaanderen vast. In een straat waar auto's 50 kilometer per uur mogen rijden, moet het fietspad bijvoorbeeld niet afgescheiden maar wel minstens verhoogd zijn.

'De minister spreekt dan wel over veiligheid, maar de plannen blijven vaag. Geen deadlines, tussendoelen of garanties'

BOGDAN VANDEN BERGHE
VLAAMS PARLEMENTSLID (GROEN)

Bij een snelheidsbeperking van 70 kilometer per uur of hoger moet het fietspad afgescheiden zijn. Als een fietspad dus verhoogd maar niet vrijliggend is, werd dat beschouwd als onveilig. Een keuze die voor discussie vatbaar is, zo leert een rondvraag. Sommige van de fietspaden zouden bijvoorbeeld meer dan 1,7 meter breed zijn.

Volgens Vanden Berghe laat de Vlaamse regering fietsers in de steek. "Iedereen heeft recht op een veilige route naar school of werk. Minister De Ridder spreekt dan wel over veiligheid, maar de plannen blijven vaag. Er zijn geen deadlines, tussendoelen of garanties." Groen pleit voor een publieke website die duidelijk maakt welke fietspaden op welk moment worden aangepakt.

Vlaanderen investeert elk jaar zowat 300 miljoen euro in fietspaden, zegt minister De Ridder. "Het werk is niet af. Maar we boeken vooruitgang en staan op de tweede plaats als fietsregio in Europa, na Nederland", zegt ze. Haar advies? "Ga eens fietsen in Wallonië, Frankrijk, Spanje of Portugal en zoek buiten de steden naar afgescheiden fietspaden. Je zult er niet veel vinden."

NIEUWE KLAP VOOR KANSELIER MERZ EN CDU

Mecklenburg-Vorpommeren stemt ruim voor AfD

5

DOCU 'HET BESTAAT' PRAAT MET SLACHTOFFERS ÉN DADERS VAN KINDERMISBRUIK

Ook Sven Pichal treedt voor het eerst naar buiten

Het vrije leven 8-9

KELLY PFAFF IN 'DE VRAGEN VAN PROUST'

'Denigrerende opmerkingen, pesterijen, ik kreeg daar het schijt van'

Het vrije leven 1-3

Entree

Jana Antonissen

Test

Berlijn, doordeweekse ochtend, op weg naar de bakker. En dan: luchtalarm. Niet in een film, gewoon boven mijn hoofd, terwijl ik met een half opgegeten broodje sta te wachten voor het stoplicht.

Overal gaan gelijktijdig telefoons af, alsof de hele stad ineens hetzelfde slechte grapje krijgt doorgestuurd. Bericht van de staat: gewoon een test, geen gevaar.

Niemand lijkt op te schrikken van de snepende sirenes. Een vrouw laat haar hond plassen. Een man bestelt koffie. Een tiener scrollt.

En ik? Ik sta daar met bonzend hart, tranen in de ogen, me afvragend wat ik moet doen, waar ik heen vlucht.

Ik bel mijn vriend. Hij neemt niet op. Tien minuten later ontvang ik een berichtje: gewoon een test, babe. Geen kusje, geen uitroepeteken. Alsof ik hem iets gekks gevraagd had.

Achteraf dringt het tot me door. Van de hele straat was ik als enige geslaagd voor de eigenlijke test. De volop wapens producerende Duitse staat wil van haar burgers weten: wie is paniekerig genoeg, plooibaar, oorlogsklaar?

